

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoPr/9/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612225048
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:7612225048.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: T. N. C., G. XX.XX.XXXX, E. K. A. XX, právne zastúpený: Advokátska kancelária Taragel a Počubayová, s.r.o., IČO: 50 413 091, so sídlom Spišská Nová Ves, Starosaská 11, proti žalovanému: KOVOHUTY, a.s., IČO: 36 200 867, so sídlom Krompachy, ul. 29. augusta 586, právne zastúpený: Bukovinský & Chlipala, s.r.o., IČO: 35 918 098, so sídlom Bratislava, Svätoplukova 30, o zaplatenie náhrady mzdy, v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a iné, na odvolanie žalovaného proti čiastočnému rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 26. júna 2019 č.k. 11Cpr 1/2013-505 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti I. a v napadnutých častiach o nároku žalobcu na náhradu trov konania III., IV. a V. **p o t v r d z u j e.**

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým čiastočným rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady mzdy za obdobie od 16.11.2012 do 15.08.2013 sumu vo výške 23.696,67 eur brutto, spolu s úrokom z omeškania vo výške:

-8,75% ročne zo sumy 1.330,09 eur od 01.01.2013 do zaplatenia, zo sumy 2.629,56 eur od 01.02.2013 do zaplatenia, zo sumy 2.629,56 eur od 01.03.2013 do zaplatenia, zo sumy 2.629,56 eur od 01.04.2013 do zaplatenia, zo sumy 2.629,56 eur od 01.05.2013 do zaplatenia,

-8,5% ročne zo sumy 2.629,56 eur od 01.06.2013 do zaplatenia, zo sumy 2.629,56 eur od 01.07.2013 po zaplatenia, zo sumy 2.629,56 eur od 01.08.2013 do zaplatenia, zo sumy 2.629,56 eur od 01.09.2013 do zaplatenia, zo sumy 1.330,09 eur od 01.10.2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol, žalobcovi proti žalovanému v časti žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania vo výške 100 % a v časti žaloba o zaplatenie náhrady mzdy priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania vo výške 87,1%.

2. Vychádzal zo žaloby žalobcu, ktorou sa proti žalovanému domáhal:

- a) určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré dal žalovaný listom 05.11.2012 žalobcovi je neplatné,
- b) uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy od 16.11.2012 vo výške, ktorá bude vyčíslená na súdnom pojednávaní.

3. Čiastočným rozsudkom z 02.01.2017 č.k. 11Cpr/1/2013-343 rozhodol tak, že určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu, ktoré mu dal žalovaný listom 05.11.2012, doručeným žalobcovi

07.11.2012, je neplatné. S tým, že o nároku na zaplatenie náhrady mzdy a o trovách konania rozhodne v rozhodnutí, ktorým konanie skončí. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd, rozsudkom z 19.09.2018 č.k. 4CoPr/7/2017-388 napadnutý čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a súčasne rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 20.11.2018.

4. Súd prvej inštancie pokračoval v konaní o nároku žalobcu na náhradu mzdy a o trovách konania.

5. Uznesením z 06.12.2018 č.k. 11Cpr/1/2013-400 pripustil zmenu žaloby v časti náhrady mzdy podľa podaní žalobcu doručených súdu prvej inštancie dňa 18.03.2013 a dňa 15.10.2015 tak, aby žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 25.328,55 eur s príslušenstvom.

6. Uznesením z 18.01.2019 č.k. 11Cpr/1/2013-421 pripustil zmenu žaloby v časti náhrady mzdy podľa podania žalobcu datovaného z 15.01.2019 a doručeného súdu prvej inštancie 16.01.2019 nasledovne: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 25.328,55 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne: od 01.01.2013 zo sumy 1.428,83 eur do zaplatenia, od 01.02.2013 zo sumy 2.824,76 eur do zaplatenia, od 01.03.2013 zo sumy 2.824,76 eur do zaplatenia, od 01.04.2013 zo sumy 2.824,76 eur do zaplatenia, od 01.05.2013 zo sumy 2.824,76 eur do zaplatenia, od 01.06.2013 zo sumy 2.824,76 eur do zaplatenia od 01.07.2013 zo sumy 2.824,76 eur do zaplatenia, od 01.08.2013 zo sumy 2.824,76 eur do zaplatenia, od 01.09.2013 zo sumy 2.824,76 eur do zaplatenia, od 01.10.2013 zo sumy 1.429,83 eur do zaplatenia.“

7. V zmysle poslednej zmeny žalobného petitu si žalobca uplatňuje náhradu mzdy podľa § 79 ods.1,2 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“), § 134 ods. 1,2,4 ZP. Jeho priemerný hodinový zárobok podľa neho predstavuje 17,3192 eur, jedná sa o priemerný hodinový zárobok v mesiaci október 2012. Tvrdil, že oznámenie o tom, že trvá na tom, aby ho žalovaný ako zamestnávateľ ďalej zamestnával, bolo odoslané 15.11.2012. Priemerný mesačný zárobok vypočítal z priemerného hodinového zárobku vynásobením priemerným počtom pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden kalendárny mesiac vyplývajúci z týždenného pracovného času zamestnanca, ktorý je 37,5 hodín. Priemerný počet kalendárnych týždňov pripadajúcich na jeden kalendárny mesiac mal za nemenný a predstavuje 4,3482. Priemerný počet pracovných hodín v mesiaci predstavuje súčin tohto koeficienta a týždenného pracovného času, t.j. $4,3482 \times 37,5 \text{ hodín} = 163,1 \text{ hodín}$. Priemerný mesačný zárobok tak podľa neho predstavuje $17,3192 \text{ eur} \times 163,1 \text{ hodín} = 2.824,76 \text{ eur}$.

8. Na základe toho si uplatnil náhradu mzdy za 9 mesiacov v období : od 16.11.2012 do 30.11.2012 - 1.428,83 eur, od 01.12.2012 do 31.12.2012 - 2.824,76 eur, od 01.01.2013 do 31.01.2013 - 2.824,76 eur, od 01.02.2013 do 28.02.2013 - 2.824,76 eur, od 01.03.2013 do 31.03.2013 - 2.824,76 eur, od 01.04.2013 do 30.04.2013 - 2.824,76 eur, od 01.05.2013 do 31.05.2013 - 2.824,76 eur, od 01.06.2013 do 30.06.2013 - 2.824,76 eur, od 01.07.2013 do 31.07.2013 - 2.824,76 eur, od 01.08.2013 do 15.08.2013 - 1.428,83 eur. Za obdobie od 16.11.2012 do 15.08.2013, spolu vo výške 25.455,74 eur.

9. Žalobca si v konaní uplatnil sumu náhrady mzdy vo výške pôvodne 25.328,55 eur, ale následne už nepristúpil ku rozšíreniu žaloby.

10. V doplňujúcom podaní z 31.01.2019 žalobca uviedol, že žalobca svoju povinnosť zaslať Oznámenie, že trvá na ďalšom zamestnávaní, čo je podmienkou vzniku nároku na náhradu mzdy, zaslať žalovanému doporučené; predložil súdu prvej inštancie aj doklad o odoslaní zásielky z pošty datovaný 15.11.2012. Považoval za nespravodlivé, aby iným spôsobom bol povinný dokladovať doručenie zásielky, keď žalovaný sa týmto začal zaoberať po 6 rokoch od začatia konania. Toto Oznámenie žalobca priložil aj ku žalobe z 18.12.2012 a teda najneskôr doručením žaloby mal za doručené žalovanému aj jeho oznámenie, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Pripomenul, že podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru v zmysle ustálenej judikatúry nahrádza potrebu zaslania oznámenia zamestnanca, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Rovnako považoval za nesprávny názor žalovaného, že v skutočnosti si žalobca uplatňuje náhradu mzdy za 10 mesiacov namiesto 9 mesiacov, nakoľko si uplatňuje náhradu za 9 mesiacov odo dňa, kedy oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Pri uplatnení úroku z omeškania žalobca vychádzal z výšky 8,75 % ročne s poukazom na ust. § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., nakoľko záväzkový vzťah sporových strán vznikol pred 31.01.2013 a jedná sa o omeškania aj za dobu po 31.01.2013. Právny vzťah medzi stranami vznikol 29.09.2000, výška

percentuálnych bodov bola k 01.01.2013, kedy nastalo omeškanie s náhradou mzdy za november 2012, 8% bodov, k výške úrokovej sadzby 0,75 %.

11. Žalovaný vo vyjadrení ku žalobe po pripustení jej zmeny v poslednom znení žiadal žalobu zamietnuť, nakoľko neeviduje doručenie oznámenia žalobcu z 15.11.2012 o tom, že trvá ďalšom zamestnávaní. Ďalej namietal, že žalobca si v skutočnosti uplatňuje náhradu mzdy za 10 mesiacov, keďže prihladol aj na časť mesiaca, za ktorý sa má náhrada poskytnúť. Žalobca požaduje náhradu mzdy za mesiace 12/2012, 01/2013, 02/2013, 03/2013, 04/2013, 05/2013, 06/2013, 07/2013 a aj za časť mesiacov 11/2012 a 8/2013, ktoré sa pre účely náhrady mzdy považujú za dva mesiace. Mal za to, že žalobca postupoval pri výpočte PMZ nesprávne a nepreukázal priemerný hodinový zárobok 17,3192 eur a teda ani priemerný mesačný zárobok 2.824,76 eur. Podľa žalovaného je rozhodným obdobím 4. štvrťrok od 01.10.2012 do 31.12.2012. Tvrdil, že žalobca si do náhrady mzdy pri jej výpočte zahrnul aj položky, ktoré sa nezarátavajú do výpočtu priemerného zárobku a to služobnú cestu, dovolenku, náhradu mzdy za sviatky, vreckové na zahraničnú služobnú cestu, položku dochádzka, položku plnenie výroby. Rozporoval tak sumu, výšku a obdobie úroku z omeškania. Mal tiež za sporný nárok žalobcu na úrok z omeškania za každú jednotlivú náhradu mzdy vo výške priemerného mesačného zárobku samostatne. Poukázal na satisfakčnú a sankčnú povahu náhrady mzdy, ktoré žalovaný považuje za dostatočné zadostučenie, ktoré sa mu javí ako vysoké samo osebe spočítaním náhrad mzdy. Žiadal nepriznať žalobcovi úroky z omeškania ako majetkovú sankciu, pretože tieto by pri priznaní náhrady mzdy vzhľadom na jej výšku považoval za neprimerané. Dal do pozornosti Uznesenie ÚS SR sp. zn. II. 494/5013 z 09.10.2013 v súvislosti s nepriznaním nároku na zaplatenie úrokov z omeškania.

12. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dôkazmi mal za nesporné, že strany sporu dňa 29.09.2000 uzavreli pracovnú zmluvu na dobu neurčitú v znení jej zmeny. Dňa 05.11.2012 dal žalovaný listom žalobcovi okamžité skončenia pracovného pomeru z dôvodu podľa § 68 ods. 1 písm. b) ZP. Čiastočným rozsudkom z 02.01.2017 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu z 19.09.2018 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaným žalobcovi dané listom z 05.11.2012 je neplatné. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 20.11.2018. Zohľadnil, že žalobca vo výsluchu ako strana uviedol, že oznámil žalobcovi listom 15.11.2012, že žiada o zrušenie výpovede a pridelenie práce, a že žalovaný sa v pôvodnom písomnom vyjadrení k žalobe z 08.02.2013 ku samotnému nároku na náhradu mzdy nevyjadril.

13. Z Pracovnej zmluvy žalobcu z 29.09.2000 v znení Dohody o zmene pracovnej zmluvy z 09.06.2003 zistil, že si dohodli mzdové podmienky: tarifný stupeň zmlúv. Za nesporný mal týždenný pracovný čas zamestnanca 37,5 hodín.

14. Z výplatných pásov žalobcu (tarifa 2.250 eur) zistil, že :

- za júl 2012 bola jeho hrubá mzda 2.934,34 eur (časová mzda vo фонде 2.141,73 eur, dochádzka 214,88 eur, plnenie výroby 529,75 eur, náhrada za sviatok 141,98 eur), odpracoval 157,5 hodín (žalovaný vykazoval priemerný zárobok 18,9309 eur),
- za august 2012 bola jeho hrubá mzda 2.509,48 eur (časová mzda vo фонде 2.152,17 eur, dochádzka 215,33 eur, náhrada za sviatok 141,98 eur), odpracoval 165 hodín (žalovaný vykazoval priemerný zárobok 18,9309 eur),
- za september 2012 bola jeho hrubá mzda 2.584,39 eur (časová mzda vo фонде 1.575 eur, dochádzka 157,50 eur, dovolenka 851,89 eur), odpracoval 105 hodín (žalovaný vykazoval priemerný zárobok 18,9309 eur),
- za október 2012 bola jeho hrubá mzda 2.564,15 eur (časová mzda vo фонде 1.320,65 eur, dovolenka 1.233,99 eur, iné náhrady - vreckové 9,51 eur), odpracoval 101,25 hodín (žalovaný vykazoval priemerný zárobok 17,3192 eur),
- za november 2012 bola jeho hrubá mzda 538,98 eur (časová mzda vo фонде 409,09 eur, náhrada za sviatok 129,98 eur) odpracoval 30 hodín (žalovaný vykazoval priemerný zárobok 17,3192 eur).

15. Z listiny žalobcu Neplatné skončenie pracovného pomeru, datovanej 15.11.2012 adresovanej žalovanému, mal za preukázané, že dňa 07.11.2012 mu bolo doručené oznámenie žalovaného o okamžitom skončení pracovného pomeru, ktoré považuje za neplatné a týmto žiadal, aby ho aj naďalej zamestnávali a prideliť mu prácu podľa pracovnej zmluvy. Pripojil Podací hárok zo Slovenskej pošty Spišské Vlachy č. R RR 973811106 SJ z 15.11.20102.

16. Z Potvrdenia Slovenskej pošty, a.s. z 29.01.2019 zistil, že doklady a údaje o zásielke, osobné údaje odosielateľa, adresáta a o splnomocnených osobách, uchováva pošta tri roky odo dňa podania zásielky, ak ide o podacie doklady alebo tri roky odo dňa dodania, ak ide o dodacie doklady. Z uvedeného dôvodu nevedia poskytnúť informáciu o doručení listiny žalovanému.

17. Z Potvrdenia ÚPSVaR Spišská Nová Ves z 27.11.2012 súd prvej inštancie zistil, že žalobca je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie od 08.11.2012 a evidencia trvá. Z Rozhodnutia Sociálnej poisťovne pob. Spišská Nová Ves z 29.11.2012 zistil, že žalobca má nárok na dávku v nezamestnanosti od 08.11.2012 na obdobie 6 mesiacov. Z Rozhodnutia ÚPSVaR Spišská Nová Ves z 10.05.2013 zistil, že žalobca bol dňom 01.05.2013 vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie. Z Potvrdenia Sociálnej poisťovne z 25.03.2019 zistil, že žalobca bol nemocensky poistený od 02.10.2000 do 07.11.2012 u žalovaného, od 01.05.2013 do 31.10.2014 u Locker Recycling, s.r.o., od 01.11.2014 - u PASS - SK, s.r.o.. Z Potvrdenia Sociálnej poisťovne z 02.03.2019 zistil, že v období od 01.11.2012 do 30.04.2013 boli žalobcovi vyplatené dávky v nezamestnanosti spolu 6.745 eur. Z Potvrdenia Sociálnej poisťovne z 29.03.2019 zistil, že v období od 16.11.2012 do 15.08.2013 nebol žalobca poberateľom dávok nemocenského poistenia, dávok dôchodkového poistenia, dávok úrazového poistenia a dávok garančného fondu. Z Návrhu Dohody o urovnaní podľa § 585 OZ zistil, že právny zástupca žalovaného zaslal právnomu zástupcovi žalobcu návrh dohody ohľadom skončenia pracovného pomeru. K uzavretiu dohody o urovnaní nedošlo.

18. Takto ustálený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil a vo veci rozhodol podľa ust. § 79 ods. 1 ZP, § 134 ods.1,2,3,4 ZP, keď za predmet sporu po právoplatnom rozhodnutí o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru označil nárok žalobcu na náhradu mzdy počínajúc od 16.11.2012 do 15.08.2013 s príslušenstvom, t.j. za dobu 9 mesiacov, uplatnený vo výške 25.328,55 eur s príslušenstvom.

19. Vo veci považoval za sporné, či a kedy žalobca oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní, výšku nároku žalobcu na náhradu mzdy a nárok žalobcu na zaplatenie príslušenstva istiny - úroku z omeškania.

20. Konštatoval, že neplatnosť skončenia pracovného pomeru nevyplýva z toho, že právny úkon, smerujúci k jeho skončeniu, je neplatný, keď o neplatnosti musí rozhodnúť súd. Až do právoplatného rozhodnutia súdu sa pracovný pomer považuje za platne skončený. Preto o neplatné skončenie ide podľa súdu prvej inštancie iba vtedy, keď jeho neplatnosť je vyslovená v súdnom rozhodnutí. V prípade, že zamestnávateľ skončí pracovný pomer okamžitým skončením a zamestnanec je presvedčený, že ide o neplatné skončenie pracovného pomeru, až do rozhodnutia súdu sa musia obidve zmluvné strany spravovať osobitnými ustanoveniami ZP o neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ktoré majú povahu lex specialis vo vzťahu ku iným ust. ZP o pracovnom pomere.

21. K oznámeniu žalobcu žalovanému ako zamestnávateľovi súd prvej inštancie mal za to, že oznámenie zamestnanca adresované zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, ak má písomnú formu, nadobudne účinky jeho doručením. Ak sa oznámenie zamestnanca uskutoční ústnou formou, nadobudne právne účinky dňom, keď sa zamestnávateľ o ňom dozvedel, keď za oznámenie o tom, že trvá na ďalšom zamestnávaní, treba považovať aj podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru voči zamestnávateľovi (R 48/1997) a je záväzným doručením žaloby, alebo okamihom, ak sa onom zamestnávateľ dozvedel inak. Po oznámení zamestnanca, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, zamestnávateľ zamestnancovi buď začne prideľovať prácu až do právoplatného skončenia veci súdom a patrí mu mzda alebo mu prácu neprideľuje a v takých situáciách zamestnávateľ zamestnancovi poskytuje náhradu mzdy. Na pracovnoprávne nároky zamestnanca tohto druhu nie je možné uplatniť všeobecné ust. ZP o náhrade mzdy. Vyššie uvedené právo na náhradu mzdy má zamestnanec v nadväznosti na vyššie uvedené len za predpokladu, že súd vysloví neplatnosť skončenia pracovného pomeru.

22. V prejednávanej veci vyhodnotil prvej inštancie dôkazy jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti a dospel k záveru, že nárok žalobcu na náhradu mzdy od 16.11.2012 za 9 mesiacov je dôvodný.

23. Vyhodnotil, že žalobca preukázal, že nárok na náhradu mzdy si u žalovaného riadne uplatnil počínajúc od 16.11.2012, a to písomným oznámením odposlaným poštou doporučené 15.11.2012,

doručením uvedeného oznámenia žalovanému 16.11.2012. O vedomosti žalovaného, že žalobca trvá na ďalšom zamestnávaní od 16.11.2012, nemal žiadne pochybnosti, keď žalovaný až po právoplatnosti čiastočného rozsudku o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného začal v konaní namietat doručenie uvedeného oznámenia, vedomosť žalovaného o ňom a aj dátum nároku od 16.11.2012. Obranu žalovaného súd prvej inštancie považoval za nedôvodnú a účelovú, keďže žalobu s uvedením petitu, v ktorom si žalobca uplatňuje náhradu mzdy od 16.11.2012, doručil žalovanému dňa 25.01.2013 spolu s prílohami, s procesným poučením, s uznesením na vyjadrenie sa. Žalovaný si následne podaním z 05.02.2013 uplatnil námietku miestnej príslušnosti a vec bola postúpená na prejednanie na prejednávajúci súd. Žalovaný sa dňa 08.02.2013 písomne vyjadril ku žalobe vo veci samej s prílohami, pričom vo vyjadrení nezaujal žiadne stanovisko k uplatnenému nároku na náhradu mzdy od 16.11.2012, a ani v danej súvislosti nenavrhol a neoznačil žiadne dôkazy. Na výzvu súdu prvej inštancie žalobca dňa 18.03.2013 doplnil žalobu v časti nároku na náhradu mzdy, (špecifikoval náhradu mzdy na sumu spolu 9.900,19 eur s úrokom z omeškania od 01.01.2013 do zaplatenia), a uviedol, že žalobca si uplatnil písomne oznámenie zamestnávateľovi, aby ho ďalej zamestnával, pričom žalovaný na uvedený list nereagoval a neumožnil žalobcovi ďalej pracovať. Žalobca pripojil kópie mzdových listov od 07/2012 do 11/2012 a písomné Oznámenie s Podacím lístkom. Uvedené podanie s prílohami bolo dňa 09.04.2013 doručené právnomu zástupcovi žalovaného, ktorý naň nereagoval a nenamietal. Na pojednávaní dňa 29.05.2013 o.i. právny zástupca žalovaného v rámci prednesu vyjadrenia k nároku na náhradu mzdy uviedol, že tento považuje za nedodatočný z pohľadu výpočtu. K oznámeniu žalobcu o ďalšom zamestnávaní a dátumu uplatnenia náhrady mzdy od 16.11.2012 sa nevyjadril, toto nenamietal, ani nenavrhol vykonať žiaden dôkaz. Na pojednávaní dňa 29.01.2014 bol žalobca vypočutý ako strana sporu, kde o.i. uviedol, že poslal žalovanému list, že nesúhlasí so skončením pracovného pomeru a žiada o prácu. Právny zástupca žalovaného vo vyjadrení k jeho výsluchu toto nenamietal, nepoložil žalovanému v tejto časti výpovede žiadnu otázku. Žalobca podaním z 15.10.2015 rozšíril žalobu o náhradu mzdy, ktoré podanie bola na pojednávaní 04.11.2015 krátkou cestou doručené právnomu zástupcovi žalovaného. Na pojednávaní dňa 04.11.2015 súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinami, o.i. oboznámil aj listinu žalobcu neplatné skončenie pracovného pomeru - oznámenie žalobcu - č.l. 62, pričom právny zástupca žalovaného k uvedenej listine nič nenamietal a nesporoval ju. Súd prvej inštancie pripustil 07.12.2018 prvú zmenu žaloby v časti nároku na náhradu mzdy podľa návrhov žalobcu, aj návrhu žalobcu z 15.10.2015. Uznesenie o zmene žaloby bolo doručené právnomu zástupcovi žalovaného 10.12.2019, písomne sa k nemu nevyjadril. Žalovaný vzniesol námietky k nároku na náhradu mzdy až na pojednávaní dňa 16.01.2019 a následne v rámci doplňujúcich písomných vyjadrení z 25.01.2019 a vyjadrení na pojednávaniach 27.03.2019 a 21.05.2019. Odvolával sa o.i. na to, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci čiastočným rozsudkom a nárok na náhradu mzdy ešte nebol predmetom posúdenia ani koncentrácie konania. Preto sa k týmto otázkam dovtedy nevyjadroval.

24. Posúdením vyššie uvedených skutočností zaujal názor, že žalovaný mal reálnu vedomosť o oznámení žalobcu o tom, že tento trvá na ďalšom zamestnávaní, a to podľa jeho listu z 15.11.2012, t. j. od 16.11.2012. Vzal do úvahy, že strany v priebehu sporu rokovali o dohode o urovnaní, kde sa riešila aj otázka priznania náhrady mzdy žalobcovi a žalovaným bola navrhovaná suma 9.900,19 eur s príslušenstvom. Obranu, ktorú žalovaný prezentoval po správoplatnení čiastočného rozsudku, v kontexte všetkých vyššie uvedených skutočností považoval za účelovú. Neuveril, že žalovaný nemal vedomosť, a teda doručené oznámenie od žalobcu o tom, že trvá na ďalšom zamestnávaní a že si uplatňuje náhradu mzdy, keď v prípade, že by naozaj nemal vedomosť o oznámení, mal žalovaný od začiatku celého sporu dostatočnú reálnu možnosť a príležitosť danú skutočnosť namietat a sporovať, čo nevyužil. Súd prvej inštancie preto akceptoval nárok na náhradu mzdy uplatnený žalobcom od 16.11.2012.

25. K výpočtu náhrady mzdy súd prvej inštancie konštatoval, že nemá charakter mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť preto, že mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy a ktorú by bol aj schopný a ochotný vykonávať, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne okamžite skončil pracovný pomer so zamestnancom.

26. za rozhodné obdobie pre výpočet priemerného mesačného zárobku žalobcu mal obdobie predchádzajúceho kalendárneho štvrt'roka - júl, august, september 2012. Uviedol, že priemerný zárobok sa zisťuje výlučne ako priemerný hodinový zárobok. Priemerný zárobok zisťoval k 01.10.2012. Mal za

preukázané, že žalobca v mesiaci júl, august, september 2012 odpracoval spolu 427,50 hodín. Spolu mu bola za 3. štvrtrok zúčtovaná hrubá mzda 2.934,34 eur + 2.509,48 eur + 2.584,39 eur, spolu 8.028,21 eur, keď z uvedenej sumy predstavovala náhrada za sviatok v júli 2012 - 141,98 eur, náhrada za sviatok v auguste 2012 141,98 eur, náhrada za dovolenku v septembri 2012 851,89 eur, spolu: 1.135,85 eur, ktoré sa podľa § 118 ods. 2 ZP za mzdu nepovažujú. Priemerný hodinový zárobok za 3. štvrtrok 2012 vypočítal: 8.028, 21 eur - náhrady 1.135,94 eur = 6.892,36 eur: 427,5 hodín =16,1224 eur. Žalobca v období od 16.11.2012 do 15.08.2013 nebol poberateľom nemocenských dávok.

27. Pripomenul, že podľa pracovnej zmluvy žalobcu a jeho tvrdenia bol určený týždenný pracovný čas 37,5 hodín denne, keď priemerný počet kalendárnych týždňov pripadajúcich na jeden kalendárny mesiac v roku predstavuje 4,3482. Uviedol, že priemerný počet pracovných hodín v mesiaci predstavuje súčin koeficienta 4,3482 x 37,5 hodín = 163,1 hodín. Priemerný mesačný zárobok je 16,1224 eur x 163,1 hodín = 2.629,56 eur. Nárok žalobcu potom za 8 plných mesiacov (12/2012, 01-07/2013) = 21.036,48 eur. Žalobca si uplatnil náhradu mzdy aj pomerne, a to za mesiac november 2012 (od 16.11.2012 do 30.11.2012 vo výške polovice jednej náhrady mzdy t.j. za 11 pracovných dní) a pomerne za mesiac august 2013 (od 01.08.2013 do 15.08.2013 vo výške polovice jednej náhrady mzdy t.j. za 11 pracovných dní), čo predstavuje spolu jeden mesiac. Výpočet za jeden pracovný deň: 16,1224 eur x 7,5 hodín = 120,91 eur x 11 pracovných dní = 1.330,098 eur x 2 = 2.660,196 eur. Spolu: 21.036,48 + 2.660,196 eur = 23.696,676 eur. Žalobcovi priznal náhradu mzdy za 9 mesiacov spolu vo výške 23.696,676 eur a v prevyšujúcej uplatnenej časti do 25.328,55 eur žalobu zamietol. Priznanú sumu ustálil v brutto mzde, s tým, že zamestnávateľ je povinný túto vyplatiť po zákonných zrážkach.

28. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnený úrok z omeškania, ktorý si uplatnil od každej jednotlivkej mesačnej náhrady mzdy nasledovne: s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne: od 01.01.2013 zo sumy 1.428,83 eur do zaplatenia, od 01.02.2013 zo sumy 2.824,76 eur do zaplatenia, od 01.03.2013 zo sumy 2.824,76 eur do zaplatenia, od 01.04.2013 zo sumy 2.824,76 eur do zaplatenia, od 01.05.2013 zo sumy 2.824,76 eur do zaplatenia, od 01.06.2013 zo sumy 2.824,76 eur do zaplatenia, od 01.07.2013 zo sumy 2.824,76 eur do zaplatenia, od 01.08.2013 zo sumy 2.824,76 eur do zaplatenia, od 01.09.2013 zo sumy 2.824,76 eur do zaplatenia, od 01.10.2013 zo sumy 1.429,83 eur do zaplatenia, žalovaný namietal právny základ daného nároku, ako aj jeho výšku. Túto časť žalobou uplatneného nároku posúdil podľa § 517 ods.1, 2 OZ, § 1 ods. 4 ZP, v znení účinnom od 01.01.2009 v porovnaní s týmto ustanovením platným v čase do 31.12.2008, § 129 ods. 1 ZP a § 132 ods. 2 ZP. Konštatoval, že konanie o náhrade mzdy v súvislosti s neplatným rozviazaním pracovného pomeru je vždy uceleným konaním, a to i vtedy, ak zamestnanec zvolí spôsob uplatnenia nároku netradične, napr. aj osobitne za každý mesiac splatnosti mzdy. Poukázal na rozhodnutia súdnej praxe (sp. zn. 6Cdo/246/2010, 1Cdo/116/2008, 5Cdo/369/2007), v ktorých NS SR dospel k záveru, že k omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru dochádza u jednotlivých náhrad mzdy za ten ktorý mesiac podľa termínu splatnosti mzdy. V uznesení z 17.12.2009 sp.zn. 1Cdo/116/2008 NS SR konštatoval, že povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale vyplýva z cit. ust. § 79 ods. 1 ZP, teda z hmotného práva. Nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie, s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške stanovenej pre občianskoprávne vzťahy. K omeškaniu zamestnávateľa teda dochádza okamihom, keď nárok zamestnanca na mzdu nesplnil riadne a včas podľa ich vzájomnej dohody alebo kolektívnej zmluvy. Právo na náhradu mzdy možno prvýkrát uplatniť, keď sa táto stane splatnou, t.j. keď nastane čas jej plnenia. Splatnosťou sa právo na náhradu mzdy stáva vymáhateľným právom. V tomto smere je potrebné poukázať na ust. § 132 ZP, podľa ktorého sa ust. § 129 - § 131 ZP vzťahujú rovnako na všetky zložky príjmu zamestnanca poskytované zamestnávateľom, ak ide o ich splatnosť, výplatu a vykonávanie zrážok. Za príjem možno teda považovať aj náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru. Rozsudok priznávajúci náhradu mzdy nemá konštitutívnu, ale deklaratórnu povahu, nakoľko len potvrdzuje práva a povinnosti vzniknuté stranami v minulosti priamo na základe zákona.

29. Súd prvej inštancie zaujal názor, že pri rozhodovaní o priznaní úroku z omeškania nie je rozhodujúce, či žalovaný zavinil omeškanie, resp. nie je dôležitý dôvod omeškania, keď na vznik nároku stačí, že zákonom stanovená lehota na plnenie uplynula. Zdôraznil, že nevyplatenie náhrady mzdy v lehote jej splatnosti má teda za následok omeškanie zamestnávateľa, pričom otázka nároku zamestnanca na úroky z omeškania vo vzťahu k pracovnoprávnym vzťahom zamestnanca je nedostatočne riešená. Za účinnosti ZP č. 65/1965 Zb. bol nárok na úrok z omeškania jednoznačne vyjadrený v ust. § 256 ods.

2, keď následne platný ZP č. 311/2001 Z.z. a ani iný pracovnoprávny predpis nepodáva jednoznačnú úpravu o úrokoch z omeškania.

30. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania z náhrady mzdy priznanej mu z neplatného skončenia pracovného pomeru je potrebné posudzovať podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 1 ods. 4 ZP a že žalobcovi patria úroky z omeškania z náhrady mzdy za každý jednotlivý mesiac obdobia, za ktoré mu bola priznaná, odo dňa nasledujúceho po dohodnutej dobe splatnosti mzdy. Úrok z omeškania označil vo svojej podstate za majetkovú sankciu, ktorá má veriteľa - zamestnanca odškodniť za to, že nemohol užívať dlhovanú istinu náhrady mzdy, ktorej úžitky na druhej strane mohol za čas omeškania poberať dlžník - zamestnávateľ, keď na uvedené právne posúdenie nároku zamestnanca na úrok z omeškania pri náhrade mzdy v rámci rozhodovacej činnosti súdov nemá vplyv ani zmena dikcie ust. § 1 ods. 4 ZP od 01.01.2009, týkajúca sa rozsahu, v ktorom OZ na pracovnoprávne vzťahy pôsobí, keď vývin rozhodovacej praxe je daný tým, že osobitná časť OZ obsahuje všeobecné ustanovenia.

31. Nevzhladol dôvod odkloniť od uvedenej súdnej praxe a pri posudzovaní právnych následkov omeškania strán sporu pracovných vzťahov s plnením ich peňažných záväzkov vychádzal z OZ ako lex generalis, a to v dôsledku absencie osobitnej úpravy právnej v ZP ako lex specialis a aplikoval § 517 ods. 2 OZ na prípady omeškania zamestnávateľa so zaplatením náhrady mzdy zamestnancovi. Uplatnil širší výklad všeobecných ust. OZ, na ktorých použitie odkazuje § 1 ods. 4 ZP. Uvedené ust. totiž výslovne neodkazuje výlučne na všeobecné ustanovenia prvej časti OZ, preto za všeobecné ust. v zmysle dikcie § 1 ods. 4 ZP považoval nielen všeobecné ustanovenia OZ uvedené v jeho 1. časti, ale aj všeobecné ustanovenia uvedené v jeho 8. časti označenej ako záväzkové právo, v ktorých strany vystupujú ako nositelia subjektívnych práv a povinností stanovených normami pracovného práva.

32. Žalovaný v konaní o nároku na priznanie/nepriznanie úrokov z omeškania upriamil pozornosť na Uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 494/2013. Uvedené uznesenie vychádza už z právneho stavu ZP č. 311/2001 Z.z., pričom ústavný súd v danom rozhodnutí sa zaoberal aj otázkou úrokov z omeškania. Ústavný súd konštatoval, že všeobecné súdy v konaní týkajúceho sa sporu z neplatného skončenia pracovného pomeru výpovedou a priznaním náhrady mzdy, ktoré posúdili okolnosti pre určenie pre určenie výšky náhrady mzdy a nepriznali úroky z omeškania, svojim postupom neporušili základné práva zamestnanca na súdnu ochranu, ani inú právnu ochranu a práva na spravodlivý proces. V danom konaní si žalobca uplatňoval nárok na náhradu mzdy za dobu 79 mesiacov a 18 dní. Zároveň ústavný súd nepovažoval rozhodnutie súdu nižšej inštancie v danom konaní za ústavne nekonformné a sťažnosť zamestnanca zamietol. Príslušný okresný súd nepriznal úroky z omeškania z dôvodu, že nárok na úroky z omeškania nemá oporu v zákone. Následne aj krajský súd nepriznal úrok z omeškania, pretože mal za to, že súdom už priznaná výška náhrady mzdy je dostatočne vysoká, a je tak v súlade so satisfakčnou funkciou pre zamestnanca, aj sankčnou funkciou pre zamestnávateľa, a aj sociálnou funkciou, ktorú má plniť náhrada mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru. Podľa súdu prvej inštancie však ústavný súd tiež konštatoval, že zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných súm mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy. Náhradu mzdy a úrok z omeškania možno vnímať do istej miery oddelene, lebo úrok z omeškania je majetkovou sankciou za omeškание zamestnávateľa. V konečnom dôsledku oba predstavujú pre zamestnanca, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer, peňažné zadosťučinenie vo svojom celku. Pri určení výšky plnenia titulom náhrady mzdy v prípade neplatného skončenia pracovného pomeru musí súd zohľadniť všetky okolnosti prípadu a na základe ich preukázania určiť sumu, ktorej zaplatenie uloží zamestnávateľovi, resp. ustáliť, či celkovo priznaná suma zamestnancovi z hľadiska ústavných princípov zodpovedá účelu a funkciám inštitútu náhrady mzdy.

33. S prihliadnutím na vyššie uvedené je podľa názoru súdu prvej inštancie otázne, či pre priznanie/nepriznanie úrokov z omeškania v pracovnom práve je podstatná neexistencia jednoznačnej právnej úpravy úrokov z omeškania v pracovnom práve alebo výška priznanej náhrady mzdy. V prejednávanej veci vyčíslil žalobcom uplatnený úrok z omeškania od uplatnenej splatnosti jednotlivých náhrad mzdy mesačne ku dňu 26.06.2019 nasledovne: zo sumy 1.330,98 eur na 755,05 eur, zo sumy 2.629,56 eur na 1.473,18 eur, zo sumy 2.629,56 eur na 1.455,53 eur, zo sumy 2.629,56 eur na 1.435,99 eur, zo sumy 2.629,56 eur na 1.417,08 eur, zo sumy 2.629,56 eur na 1.357,60 eur, zo sumy 2.629,56 eur na

1.339,23 eur, zo sumy 2.629,56 eur na 1.320,25 eur, zo sumy 2.629,56 eur na 1.301,27 eur, zo sumy 1.330,98 eur na 648,91 eur, spolu 12.504,09 eur. Priznaná náhrada mzdy v istine je 23.696,67 eur, teda spolu suma: 36.200,76 eur. Nárok žalobcu na priznanie úroku z omeškania v súvislosti s výškou priznanej náhrady mzdy v istine posudzoval komplexne, aj s poukazom na právny názor žalobcu, právny názor a vyjadrenie žalovaného, súdnu prax NS SR a závery vyššie uvedeného uznesenia ÚS SR. Dospel k záveru, že zamestnanec, resp. žalobca v prejednávanej veci má jednoznačne nárok aj na zaplatenie úrokov z omeškania, nakoľko v konkrétnej veci nezistil okolnosti, ktoré by boli relevantné pre nepriznanie tohto nároku. Na základe vykonaného dokazovania mal predovšetkým za to, že žalobca svojim konaním nespôsobil daný stav. Žalovaný ako zamestnávateľ si v rozpore s ust. ZP vyložil plnenie pracovných povinností žalobcu ako závažné porušenie pracovnej disciplíny, žalobcovi preto bez jeho zavinenia vznikol nárok na náhradu mzdy, ktorá má povahu satisfakcie za neplatne skončený pracovný pomer a súčasne ide i o prostriedok voči zneužitiu postavenia zamestnávateľa voči zamestnancovi pri skončení pracovného pomeru, kde zamestnávateľ musí postupovať s odbornou starostlivosťou, čo v prejednávanej veci podľa neho dodržané nebolo. Žalobca si svoj mzdový nárok uplatnil v súlade s ust. § 79 ods. 1 ZP len za 9 mesiacov, žalobca bol dlhodobým zamestnancom žalovaného od r. 2000, pričom počas danej doby mu nebolo zamestnávateľom do 05.11.2012 vytknuté porušenie pracovnej disciplíny, negatívny vzťah k plneniu pracovných povinností, v čase okamžitého skončenia pracovného pomeru bol v produktívnom pracovnom veku (49 rokov) s dohodnutou mzdou za prácu vo výške zodpovedajúcej jeho pozícii prokuristu obchodnej spoločnosti. Následne po okamžitom skončení pracovného pomeru bol žalobca evidovaný na úrade práce od 08.11.2012 do 30.04.2013. Počas evidencie na úrade práce mu boli vyplácané dávky v nezamestnanosti vo výške cca 1.124 eur mesačne, čo bolo viac ako o polovicu menej ako bol jeho priemerný zárobok. Žalobca bol od 01.05.2013 úspešný v snahe sa zamestnať. Od 01.05.2013 bol vyradený z dôvodu, že uzavrel pracovný pomer u inej spoločnosti. Mal aj záujem sa so žalovaným dohodnúť - dohodou o urovaní s návrhom na sumu 11.000 eur, k čomu nedošlo. Uviedol, že žalobca sa nemôže čudovať a úspešne poukazovať na skutočnosť, že už len uplatnená náhrada mzdy vo výške 25.328,55 eur žalobcom je dostatočná, primeraná satisfakčnej funkcii náhrady mzdy. Podľa súdu prvej inštancie sám žalovaný zavinil daný stav - vedenie pracovnoprávneho sporu, jeho trvanie - nedošlo k mimosúdnej dohode, hoci strany sa o to pokúsili, kde predmetom bola nižšia suma náhrady mzdy. Žalovaný mal vedomosť tak v čase úkonu okamžitého skončenia pracovného pomeru, aj v priebehu vedenia pracovnoprávneho sporu, o výške priemerného zárobku žalobcu, ktorý vzhľadom k pozícii, ktorú zastával u žalovaného, nebol príjmom radového zamestnanca. Vyjadril názor, že mohol tak reálne očakávať, že výška mzdových nárokov žalobcu sa bude odvíjať z daného základu. V prípade, ktorý bol posudzovaný v uznesení ústavného súdu, bola uplatnená náhrada mzdy až za 79 mesiacov, kde celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy presiahol zákonom určenú dobu. Správanie sa zamestnanca žalobcu pri zabezpečovaní si ďalšieho zárobku považoval za korektné. Priznanú náhradu mzdy spolu s úrokom z omeškania mal za primeranú, ktorá spĺňa predovšetkým satisfakčnú funkciu pre žalobcu a má aj dostatočnú sankčnú funkciu pre žalovaného. Súd prvej inštancie preto priznal žalobcovi nárok na príslušenstvo, a to 8,75 % úrok z omeškania ročne platný od 11.07.2012 a vo výške 8,5% úrok z omeškania platný od 08.05.2013 do zaplatenia, a vo zvyšnej časti žalobný návrh zamietol.

34. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods.1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, 2 CSP. V časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov v danej časti v plnej výške nároku 100%. V časti nároku o náhradu mzdy čiastočne úspešnému žalobcovi vo výške 93,55 % nároku oproti čiastočne neúspešnému žalovanému (úspešný vo výške 6,45 % nároku) priznal čistý úspech 87,1 %.

35. Proti tomuto rozsudku v rozsahu vyhovujúcej časti a v častiach týkajúcich sa nárokov žalobcu na náhradu trov konania podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu riade a čas odvolanie žalovaný a žiadal ho zmeniť a žalobu žalobcu v časti náhrady mzdy zamietnuť, resp. Zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie podľa jeho názoru nevyhodnotil správne vykonané dokazovanie, vec nesprávne právne posúdil, odôvodnenie napadnutého rozsudku je podľa neho nedostatočné, keď súd prvej inštancie podľa neho na vec aplikoval nesprávne právne normy. Nesúhlasil s jeho právnym záverom o dôvodnosti nároku žalobcu na náhradu mzdy od 16.11.2012 za 9 mesiacov. Mal za to, že z vykonaného dokazovania nevyplýva skutkový záver súdu prvej inštancie, že oznámenie o trvaní na ďalšom zamestnaní odoslal žalobca poštou dňa 5.11.2012. Označil za nepochopiteľné, že k tomuto záveru súd prvej inštancie dospel napriek jeho námietkam a výhradám. Zopakoval, že dané oznámenie žalobcu mu nebolo nikdy poštou doručené. Nesprávne potom súd

prvej inštancie akceptoval nárok žalobcu na náhradu mzdy od 16.11.2012. Namietal, že súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý proces. Pripomenul, že v čase prvoinštančného konania bol účinný Občiansky súdny poriadok, za ktorého platnosti nebol povinný reagovať na každé žalobcovo skutkové tvrdenie a popierať ho. Pripomenul, že už na prvom pojednávaní súdu prvej inštancie namietal nedostatočnosť výpočtu náhrady mzdy žalobcom, s tým, že ako žalobca dospel k uplatňovaným sumám, ako bolo zohľadnené následné zamestnanie žalobcu a pod. Namietal teda výšku nároku na náhradu mzdy. Podľa Občianskeho súdneho poriadku bolo možné tvrdenia a dôkazy predložiť do rozhodnutia vo veci. Dal do pozornosti, že súd prvej inštancie celý čas prejednával neplatnosť skončenia pracovného pomeru a opakovane s vyjadroval, že vo veci bude rozhodovať čiastočným rozsudkom. Druhým nárokom žalobcu sa do právoplatnosti čiastočného rozsudku o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru nezaoberal. Následne okamih doručenia oznámenia žalobcu o trvaní pracovného pomeru namietal. Výtkol súdu prvej inštancie poskytnutie súčinnosti v tomto smere, keď určenie okamihu doručenia relevantného oznámenia žalobcom označil za kruciálne so zreteľom na výšku náhrady mzdy a na začiatok jeho omeškania a výšku úrokov z omeškania z náhrady mzdy. Určenie dátumu doručenia uvedeného oznámenia považoval tak za svojvoľné y rozporné s vykonaným dokazovaním. Za situácie, keby sa za okamih doručenia oznámenia žalovanému považovalo doručenie žaloby s prílohami, nárok na náhradu mzdy by vchádzal z iného základu. Nesúhlasil tiež s priznaním nároku pokiaľ ide o časový rozsah, nakoľko žalobcovi bola podľa jeho názoru nesprávne priznaná náhrada mzdy za 10 mesiacov (11/12 až 8/2013) a nie 9, nakoľko je potrebné brať do úvahy ja krajné nekompletné mesiace. Namietal, že v zmysle priložených výplatných pások za obdobie 7/2012-11/2012 boli súčasťou mzdy aj mzdy aj položky, ktoré sa podľa ust. § 134 ods. 1 ZP v spojení s § 118 ods. 2 ZP do výpočtu priemerného zárobku nezapočítavajú, a to náhrada mzdy za dovolenku, sviatky, vreckové na zahraničnú služobnú cestu, položka dochádzka, položka plnenie výroby, keď súd prvej inštancie odrátal len náhrady za sviatky a dovolenku a s jeho tvrdeniami v tomto smere sa nevysporiadal. Namietal tiež nepreskúmateľnosť výroku rozsudku, podľa ktorého súd prvej inštancie ustálil priznanú sumu v brutto mzde a zamestnávateľ je povinný túto vyplatiť po zákonných zrážkach. Vyjadril názor, že brutto mzda je mzda pred vykonaním zrážok a správny výrok mal podľa neho znieť, že „priznanú sumu súd ustálil v brutto mzde a zamestnávateľ je povinný z nej vykonať zákonné zrážky a po ich vykonaní zostatok vyplatiť žalobcovi“. K úroku z omeškania zopakoval námietky týkajúce sa nedoručenia oznámenia o trvaní na ďalšom zamestnávaní, čo má vplyv na začiatok jeho prípadného omeškania a tým aj zákonnú výšku úrokov z omeškania. Pozornosť upriamil na uznesenie ÚS SR sp. zn. II.ÚS 494/2013, podľa ktorého nárok na náhradu mzdy aj nárok na úrok z omeškania predstavujú spolu vo svojom celku peňažné zadostučinenie pre zamestnanca, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer, keď je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu a zistiť, či celkovo priznaná suma zodpovedá z hľadiska ústavných princípov účelu a funkciám náhrady mzdy. Samotnú výšku náhrady mzdy 23.696,67 eur považoval za dostatočne vysokú, keď táto stále narastá a ku dňu 26.06.2019 spolu s príslušenstvom predstavovala sumu 36.200,76 eur, keď žalobca už dňa 01.05.2013 uzavrel pracovný pomer v inej spoločnosti, nebol v tiesni a nemal zvýšené výdavky a úvery a pod. Sumu 23.669,67 eur považoval za nadštandardnú satisfakciu.

36. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného realizovanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 26.08.2019 žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Mal za neopodstatnenú výtku vo vzťahu k súdu prvej inštancie ohľadom ustáleného doručenia oznámenia žalobcu žalovanému o tom, že trvá na ďalšom zamestnávaní, ktorý záver nemal za svojvoľný a ničím nepodložený, nakoľko doložil dôkaz o zaslaní tejto zásielky poštou, a to nad rámec zákonných povinností doporučene. Počas konania pred súdom prvej inštancie žalovaný doručenie tohto oznámenia nerozporoval, hoci aj za účinnosti OSP bolo jeho povinnosťou včas reagovať na tvrdenia protistrany a navrhovať dôkazy. Vzhľadom na odstup času verifikácia doručenia oznámenia žalovanému nie je prostredníctvom Slovenskej pošty aktuálne možná. Podotkol, že pred vydaním čiastočného rozsudku o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru súd prvej inštancie oboznamoval listiny založené v spise, teda aj oznámenie žalobcu o tom, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Predmetom konania bol od počiatku okrem nároku na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru aj nárok na náhradu mzdy. Za nesprávny považoval názor žalovaného, že mu bol napadnutým rozsudkom priznaný nárok na náhradu mzdy za obdobie 10 mesiacov. Výklad ust. § 79 ZP realizovaný žalovaným považoval za absurdný. Za správny postup súdu prvej inštancie mal ä, keď z náhrady mzdy odpočítal náhrady mzdy za sviatky a dovolenku. Ostatné položky výplatných pások majú podľa neho charakter mzdy, nakoľko boli nimi oceňované výsledky alebo prínosy individuálnej práce zamestnanca, dosiahnuté ekonomické výsledky, jeho osobné schopnosti,

taktiež kompenzáciu nadštandardných podmienok práce zamestnanca (vreckové). Jednalo sa o plnenia poskytnuté v súvislosti s výkonom práce. Výrok súdu prvej inštancie o tom, že mu bola priznaná brutto mzda, od ktorej je potrebné realizovať odvody, považoval za dostatočne zrozumiteľné. Pokiaľ ide o jeho nárok na úrok z omeškania plne sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v tomto smere. Napadnutý rozsudok žiadal ako vecne správny potvrdiť.

37. Ďalšie písomné podania strany sporu v rámci odvolacieho konania nepodali.

38. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec podľa § 378 ods. 1, § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie a proti jeho častiam o nároku žalobcu na náhradu trov konania nie je dôvodné. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav vecí, keď vykonal dokazovanie správnym smerom a v rozsahu potrebnom pre posúdenie opodstatnenosti tejto časti žaloby a výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Odvolací súd sa s jeho právnym záverom o dôvodnosti nároku žalobcu na náhradu mzdy v priznanej výške spolu s priznaným príslušenstvom stotožňuje a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). V odvolaní uvádzané argumenty nie sú spôsobilé privodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o dôvodnosti tejto časti nároku žalobcu uplatneného žalobou. Taktiež sa stotožňuje s právnym posúdením nároku žalobcu na náhradu trov konania a s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie v tomto smere.

39. Žalovaný namietal správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v časti, ktorou súd prvej inštancie po právoplatnosti jeho rozsudku o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom priznal žalobcovi náhradu mzdy výške 23.696,67 eur brutto spolu s príslušenstvom, na základe štyroch zásadných odvolacích dôvodov. Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu s odvolacími dôvodmi bolo úlohou odvolacieho súdu právne posúdiť opodstatnenosť námietky žalovaného vo vzťahu k preukázaniu doručenia oznámenia žalobcu žalovanému o tom, že trvá na ďalšom zamestnávaní, s čím potom súvisí aj preskúmanie správnosti ustálenia rozhodujúceho kalendárneho štvrtroka pre účely ustálenia priemerného mesačného zárobku žalobcu, ďalej preskúmanie napadnutého rozsudku v tom smere, či bola žalobcovi priznaná náhrada mzdy za 9 mesiacov, alebo podľa žalovaného nadzákonný rozsah náhrady mzdy za 10 mesiacov, taktiež právne posúdiť, či pre účely náhrady mzdy boli z príjmu žalobcu za obdobie rozhodné pre výpočet priemerného mesačného zárobku odpočítané správne všetky položky, ktoré sa do mzdy podľa ust. § 118 ods. 2 ZP nezaratávajú, a napokon právne posúdiť, či žalobca má alebo nemá nárok na úrok z omeškania z priznanej náhrady mzdy. Ku všetkým odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že posudzované konanie je konaním sporovým, avšak s ochranou slabšej strany žalobcu ako zamestnanca a rieši sa v ňom individuálny pracovný spor. K tomuto je konajúci súd povinný prihliadať i pri hodnotení dôkazov a hodnotiť ich o to citlivejšie, najmä v spojitosti so základnými zásadami tvoriacimi neoddeliteľnú súčasť ZP. Hodnotenie dôkazov je pritom výlučným oprávnením konajúceho súdu, ktorý podľa ust. § 191 ods. 1 CSP dôkazy hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, keď v zmysle ods. 2 tohto ustanovenia vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli tvrdené a boli predmetom dokazovania, sudca rozlišuje tie, ktoré sú pre spor rozhodné. Zákon nepredpisuje pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a ich hodnotenie vo vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú čiastkové i komplexné závery sudcu o výsledkoch vykonaného dokazovania. Základom hodnotiaceho princípu súdu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Získané poznatky potom porovná s poznatkami získanými hodnotením ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné či protichodné, vzájomne sa dopĺňujúce a pod.

Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenie. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nesprávnosť tohto hodnotenia možno vyčítať, len ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia. Nemožno potom ani polemizovať so skutkovými závermi súdu a namietat', čomu uveril a čomu nie, že niektorý dôkaz nemal za pre skutkový stav dôležitý alebo naopak (6MCdo 1/2010).

40. Z vyššie uvedeného vyplýva, že zákonným kritériom pre správnosť a zákonnosť hodnotenia dôkazov súdom je jeho logickosť, keď v danom prípade považuje odvolací súd hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie za logický výsledok analyzovania zistených skutkových okolností. Je nepochybné, že žalovaným namietané doručenie oznámenia žalobcu o tom, že trvá na ďalšom zamestnávaní, nemôže žalobca ako osoba, ktorá odovzdala na pošte v deň časovo sa zhodujúci s dňom, o ktorom tvrdí, že odoslal žalovanému uvedené oznámenie, žalobca aktuálne bez archivácie starých záznamov o doporučené zasielaných poštových zásielkach poštou, iným spôsobom, ako predložením podacieho lístka, preukázať. Súd prvej inštancie správne a spravodlivo postupoval, keď pre účely hodnotenia dokazovania v tomto smere vzal do úvahy postup žalovaného v rámci jeho procesnej obrany, ktorý doručenie oznámenia žalobcu o jeho záujme na trvaní pracovného pomeru dňa 16.11.2012 namietal až po právoplatnosti čiastočného rozhodnutia o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Nárok žalobcu na náhradu mzdy bol predmetom konania od jeho počiatku a žalovaný sa k doručenej žalobe vyjadroval vo vzťahu k všetkým žalobou uplatneným nárokom. Odvolací súd nepovažoval za pravdivú odvoláciu námietku žalovaného o tom, že túto skutkovú okolnosť namietal od počiatku súdneho konania, keď podľa obsahu spisového materiálu pred právoplatnosťou čiastočného rozsudku o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru síce namietal výpočet náhrady mzdy realizovaný žalobcom, avšak konkrétnu skutkovú okolnosť týkajúcu sa doručenia oznámenia žalobu o tom, že trvá na ďalšom zamestnávaní, nespороval. Vyhodnoteniu vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie v tomto smere preto nemožno vytknúť nezákonnosť a odvolací súd sa s ním stotožňuje, keď pripomína, že v zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/O4), neznamená ani právo na to, aby bolo súdom rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/O4) a nepatrí sem ani právo strany sporu dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I.ÚS 97/97). So zreteľom na uvedené súd prvej inštancie potom správne ustálil kalendárny štvrtrok pre účely výpočtu náhrady mzdy v danom konaní.

41. Ďalšia odvolacia námietka žalovaného sa týkala počtu mesiacov, za ktoré súd prvej inštancie náhradu mzdy žalobcovi priznal. Túto vyhodnotil odvolací súd za neopodstatnenú, keď s poukazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie v bode 44. napadnutého rozsudku vypočítal priemerný mesačný zárobok a tento podľa bodu 45. rozsudku priznal žalobcovi za 9 mesiacov a v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol. Ak žalobcovi priznal náhradu mzdy za plných 8 mesiacov (12/2012, 01-07/2013) a deviaty mesiac vypočítal ako súčet žalobcom odpracovaných dní v mesiaci 11/2012 od doručenia oznámenia zamestnávateľovi o tom, že trvá na ďalšom zamestnávaní a počet dní v mesiaci 8/2013 (krátenie náhrady mzdy so zreteľom na ust. § 79 ods. 2 ZP, hoci v znení účinnom pred relevantným okamžitým skončením pracovného pomeru), nepochybil, nakoľko v zmysle ust. § 79 ods. 1 ZP je zamestnávateľ povinný poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. Podľa ust. § 79 ods. 2 ZP platného k 16.11.2012 patrí zamestnancovi náhrada mzdy za obdobie 9 mesiacov. So zreteľom na toto ustanovenie žalobca sám zmenil petit žaloby a táto zmena žaloby bola pripustená súdom prvej inštancie dňa 18.01.2019 uznesením č.k. 11Cpr 1/2013-421. Priznaním náhrady mzdy za žalované obdobie od 16.11.2012 do 15.08.2013 tak súd prvej inštancie nerozhodol v rozpore s ust. § 79 ods. 1, 2 ZP. Je potrebné dať tiež do pozornosti, že počnúc 1. januárom 2013 došlo k zmene dikcie dovtedy kogentného ust. § 79 ods. 2 ZP a uzákonila sa možnosť (nie povinnosť) súdu na žiadosť zamestnávateľa primerane znížiť náhradu mzdy na obdobie 12 mesiacov, keď v zmysle prechodných ustanovení ZP k úpravám účinným od 1.1.2013 sa výpoveď daná zamestnávateľom zamestnancovi pred 1.1.2013 a nároky z nej vyplývajúce posudzujú podľa pôvodných ustanovení ZP. Prechodné ustanovenia špeciálne k okamžitému skončeniu pracovného pomeru táto novela ZP neobsahuje, keď všeobecne sa touto

novelou spravujú aj pracovnoprávne vzťahy vzniknuté pred jej účinnosťou. Náhrada mzdy je rovnako ako mzda pravidelne sa opakujúcim nárokom zamestnanca splatným za každý jednotlivý mesiac. Uvedená právna úprava preto podporuje správnosť rozsudku súdu prvej inštancie pokiaľ ide o dobu, za ktorú náhradu mzdy žalobcovi priznal.

42. Žalovaný v odvolaní namietal, že pre účely náhrady mzdy neboli z príjmu žalobcu v rozhodnom období odpočítané správne všetky položky, ktoré sa do mzdy podľa ust. § 118 ods. 2 ZP nezapočítavajú. Súd prvej inštancie za rozhodné obdobie pre výpočet priemerného mesačného zárobku žalobcu správne určil kalendárny štvrtrok júl až september 2012. Zo mzdy za toto obdobie odpočítal položky, ktoré sa podľa neho za mzdu v zmysle aplikovaného ustanovenia 118 ods. 2 ZP nepovažujú, a to náhradu za sviatok v mesiacoch júl a august 2012 a náhradu za dovolenku v mesiaci september 2012. Žalovaný vo svojom odvolaní namietal, že správne a zákonne mali byť zo mzdy žalobcu odpočítané aj ďalšie položky, a to vreckové na zahraničnú služobnú cestu, dochádzka, plnenie výroby. Odvolací súd vyhodnotil tieto odvolacie námietky žalovaného za nedôvodné, nakoľko pre účely výpočtu priemerného mesačného zárobku žalobcu boli súdom prvej inštancie správne vyhodnocované výplatné pásky žalobcu za mesiace 7-9/2012. Vreckové za zahraničnú služobnú cestu žalobcu tvorí položku výplatnej pásky za mesiac 10/2012, položky dochádzka a plnenie výroby sú položkami výplatných pásek 7-9/2012, avšak ide o položky pre odvolací súd nepreskúmateľné pre ich neurčitost' a nezrozumiteľnosť, ktorá vada týchto položiek nemôže mať za následok ujmu na právach žalobcu ako slabšej strany individuálneho pracovnoprávneho sporu. Odvolací súd nemôže pre ich neurčitost' preskúmať, či tieto položky sú peňažnými plneniami, ktoré predstavujú niektoré z demonštratívneho výpočtu plnení uvedeného ust. § 118 ods. 2 ZP, ktoré sa do mzdy nezapočítavajú, keď v priamom rozpore s dikciou ust. § 118 ods. 2 ZP nie sú.

43. Odvolanie žalovaného proti vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie týkajúcej sa žalobou uplatneného nároku na príslušenstvo z priznanej náhrady mzdy odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné, keď aktuálna právna úprava pripúšťa aplikáciu ust. § 517 ods. 2 OZ na daný predmet konania a pripúšťa tak priznanie úrokov z omeškania z náhrady mzdy.

44. Podľa ust. § 1 ods. 4 ZP v znení účinnom od 1.1.2009, t. j. v čase relevantnom, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa ods. 1 všeobecné ustanovenia OZ.

45. V dávnejšej minulosti zaužívaná súdna prax vychádzala zo stanoviska, že nárok na náhradu mzdy vzniká až rozhodnutím súdu a preto sa zamestnávateľ pred takýmto rozhodnutím do omeškania nemôže dostať, avšak judikatúra súdov v tejto otázke prešla vývinom, keď napr. NS SR vo veciach so sp. zn. 6Cdo 246/2010, 1Cdo 116/2008, 5Cdo 269/2007 dospel k záveru, že k omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru dochádza u jednotlivých náhrad mzdy za ten ktorý mesiac podľa termínu splatnosti mzdy. K omeškaniu zamestnávateľa teda dochádza okamihom, keď nárok zamestnanca na mzdu nespĺnil riadne a včas podľa ich vzájomnej dohody alebo kolektívnej zmluvy. Právo na náhradu mzdy možno prvýkrát uplatniť, keď sa táto stane splatnou, t. j. keď nastane čas jej plnenia. Splatnosťou sa právo na náhradu mzdy stáva vymáhateľným právom. V tomto smere je potrebné poukázať na ust. § 132 ZP, v zmysle ktorého sa ust. § 129 - 131 ZP vzťahujú rovnako na všetky zložky príjmu zamestnanca poskytované zamestnávateľom, ak ide o ich splatnosť, výplatu a vykonávanie zrážok. Za príjem teda možno považovať aj náhradu mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru. S možnosťou uplatnenia práva na náhradu mzdy, ktorá nastáva jej splatnosťou, nijako nesúvisí skutočnosť, že sa v tom čase ešte nerozhodlo o žalobe na určenie neplatnosti jeho skončenia. Aktuálne sa v rámci rozhodovacej činnosti súdov všetkých stupňov akceptuje, že rozsudok priznávajúci náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru má povahu deklaratórneho rozsudku, t. j. iba potvrdzuje už jestvujúce hmotné práva a povinnosti. Priznaním náhrady mzdy sa nekonštituuje žiaden nový právny stav, ale hmotnoprávnemu vzťahu sa iba dodáva kvalita vykonateľného práva. Nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškание zamestnávateľa a nastoluje sa otázka nároku zamestnanca na úroky z omeškania, keď právna úprava úrokov z omeškania vo vzťahu k pracovnoprávnym vzťahom je nedostatočná. Zákonník práce z roku 1965 (zákon č. 65/1965 Zb.) nárok na príslušenstvo jednoznačne vyjadroval vo svojom ust. § 256 ods. 2 prvá veta tak, že účastník, ktorého peňažný nárok nebol včas a riadne uspokojený, môže požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Aktuálny ZP (z. č. 311/2001 Z.z.) a ani iný pracovnoprávny predpis nepodáva úpravu o úrokoch z omeškania, preto podľa rozhodovacej praxe súdov treba postupovať i v takomto prípade podľa občianskoprávných predpisov a pri omeškani s

náhradou mzdy platí výška úrokov z omeškania daná nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. ako pri omeškaní s plnením peňažného dlhu (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 116/2008, rozsudok KS v Bratislave sp. zn. 6Co 410/2014, rozsudok KS v Bratislave sp. zn. 392/2012). Úrok z omeškania je vo svojej podstate majetkovou sankciou, ktorá má veriteľa (zamestnanca) odškodniť za to, že nemohol použiť dlhovanú istinu náhrad mzdy, ktorej úžitky na druhej strane mohol za čas omeškania poberať dlžník (zamestnávateľ) (uznesenie NS SR sp. zn. 1CDo 180/2009). Na uvedené právne posúdenie nároku zamestnanca na úrok z omeškania pri náhrade mzdy v rámci rozhodovacej praxe súdov nemá vplyv ani zmena dikcie ust. § 1 ods. 4 ZP od 1.1.2009 týkajúca sa rozsahu, v ktorom OZ na pracovnoprávne vzťahy pôsobí, keď vývin tejto rozhodovacej praxe je daný tým, že i osobitná časť OZ obsahuje všeobecné ustanovenia. Ak však konajúci považuje za potrebné a spravodlivé sa od tejto rozhodovacej praxe súdov všetkých stupňov SR odkloniť vzhľadom na individuálne skutkové okolnosti danej veci, je na takýto postup oprávnený, ak sa s týmto odklonom individuálne a preskúmateľne v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vysporiada, a môže rozhodnúť so zreteľom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 494/2013, ktoré odobrilo rozhodnutia prvoinštančného i odvolacieho súdu (rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 13 Cpr 15/2002 v spojení s rozsudkom KS v Bratislave sp. zn. 11Co 34/2011) nepriznávajúce zamestnancovi nárok na úrok z omeškania z náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru majúca za to, že priznaná výška náhrady mzdy v danej veci bola dostatočne vysoká a bola tak v súlade so svojou satisfakčnou funkciou pre zamestnanca, ako aj so sankčnou funkciou pre zamestnávateľa, keď však išlo o akýsi výnimočný prípad osobitného zreteľa vynímajúci sa práve zo zaužívanej súdnej praxe. V danej veci, ktorú preskúmaval Ústavný súd SR, mali sudy oboch predchádzajúcich inštancií za to, že satisfakcia na strane zamestnanca a sankcia na strane zamestnávateľa by boli spolu s priznaným príslušenstvom neprimerané, a to vzhľadom na celkovú výšku náhrady mzdy so zreteľom na čas, za ktorý má byť táto zamestnávateľom zamestnancovi poskytnutá, keď v relevantnom čase pre tieto rozhodnutia nebola náhrada mzdy časovo obmedzená zákonom. Inak však vec právne posúdil súd prvej inštancie v danej veci a s jeho hodnotením dôkazov a právnym posúdením nároku žalobcu na príslušenstvo sa odvolací súd plne stotožňuje a konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku v tomto smere, zohľadniac rozsah priznanej náhrady mzdy krátený dikciou zákona v relevantnom období, keď na uvedené právne posúdenie nároku na príslušenstvo nemá vplyv celková dĺžka daného súdneho konania, práve naopak, odvolací súd vzal do úvahy aj tú skutočnosť, že žalovaný mal možnosť nahradiť mzdu žalobcovi počas tohto konania po právoplatnosti čiastočného rozsudku o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne konfrontoval svoje rozhodnutie so súdnou judikatúrou všeobecne zaužívanou v praxi.

46. So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

47. Vo vzťahu k napadnutým častiam o nároku žalobcu na náhradu trov konania v rozsahu 100 % v časti žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a v rozsahu 87,1% v časti o náhradu mzdy odvolací súd zaujal názor, že súd prvej inštancie úspech a neúspech žalobcu v prvoinštančnom konaní správne právne posúdil, keď pre účely tohto právneho posúdenia vychádzal správne z predmetu konania, ktorým je jednak určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a taktiež náhrada mzdy. Predmetom konania boli teda dva nároky žalobcu, keď nešlo o spojenie vecí zo zákona (ako napr. konanie o rozvod manželstva a s ním podľa ust. § 100 Civilného mimosporového poriadku - zákon č. 161/2015 Z.z. zo zákona spojené konanie o starostlivosti o maloleté deti na čas po rozvode manželstva). Zákonnými nárokmi zamestnanca, s ktorým zamestnávateľ skončil okamžite pracovný pomer, je určenie neplatnosti tohto okamžitého skončenia pracovného pomeru (§ 77 ZP) a náhrada mzdy (§ 79 ZP), keď žiaden právny predpis tieto dva žalobou uplatniteľné nároky zamestnanca nekvalifikuje za spojené nároky v jednom súdnom konaní. O voľbe právnych inštitútov a prostriedkov v záujme ochrany svojich práv a o rozsahu poskytnutia súdnej ochrany tak rozhoduje žalobca- zamestnanec ako dominus litis. Z uvedených dôvodov odvolací súd ako vecne správne potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP aj napadnuté časti rozsudku súdu prvej inštancie týkajúce sa nároku žalobcu na náhradu trov konania.

48. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP vzhľadom na celkový plný úspech žalobcu v odvolacom konaní. O ich výške rozhodne súd prvej inštancie prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka samostatným uznesením vydaným po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

49. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).